

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatele: **T. N.**, proti žalovanému: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory, Praha 4, o návrhu na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6A 156/2012,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 23. 1. 2014 podal navrhovatel u Městského soudu v Praze (dále (městský soud“)) návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle ust. § 174a zákona o soudech a soudcích. Průtahy v řízení spatřuje přitom v tom, že ve věci dosud není rozhodnuto, ačkoli žalobu podal dne 15. 10. 2012, žalovaný doručil soudu vyjádření vč. správního spisu dne 19. 2. 2013; při nahlédnutí do spisu městského soudu ve dnech 3. 5. 2013, 8. 8. 2013 a 21. 1. 2014 navrhovatel zjistil, že ve věci od té doby nebyl učiněn žádný úkon. Návrh byl postoupen Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. 1. 2014.

Navrhovatel konstatuje, že městský soud již dříve rozhodl rozsudkem sp. zn. 10A 289/2011, ze dne 13. 6. 2012, že Česká televize je povinna poskytovat informace o platových poměrech členů vrcholného managementu; v nynější zcela skutkové věci – stejný žalobce a stejná žalovaná a stejný předmět žádosti a dokonce i jeden člen managementu. Navrhovatel upozorňuje, že Česká televize fakticky nerespektuje předchozí soudní rozhodnutí, a takové jednání by dle navrhovatele mohlo být závažným důvodem pro přednostní projednání věci podle § 56 odst. 1 s. ř. s.; takový návrh došel soudu dne 25. 9. 2013, resp. 12. 11. 2012, soud však o něm nijak nerozhodl.

Navrhovatel se z výše uvedeného domáhá určení lhůty k rozhodnutí nebo k nařízení ústního jednání, žádá též, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, zda popisovaná situace může být závažným důvodem pro přednostní projednání věci.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně rozhodujícího senátu s tím, že ačkoliv je věc po procesní stránce připravena k rozhodnutí, řídí se soud zákonným pravidlem, podle něhož mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém k soudu došly, s výjimkou věcí,

pro něž je v § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stanoven přednostní režim nebo pro něž lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon; o takovou věc zde nejde; žaloba byla podána v říjnu roku 2012; v současné době však senát, kterému byla věc přidělena, rozhoduje o žalobách podaných v roce 2010. K datu 15. 10. 2012 eviduje senát 6 A přes 390 žalob proti rozhodnutí správního orgánu, o kterých dosud nebylo rozhodnuto.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Z předloženého spisu Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného dne 15. 10. 2012; dále byly ověřeny skutečnosti navrhovatelem uváděné, které nejsou s obsahem spisu v rozporu.

Návrh není důvodný.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení, usnesením určí lhůtu, ve které má soud úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Jakkoli přetíženost soudů, resp. počty nevyřízených věcí nikterak nemohou ospravedlnovat pomalé vyřizování věcí a vznikající nedůvodné průtahy v řízení, je třeba brát v potaz, že podle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s., přitom důvody, pro které se navrhovatel domnívá, že by takový postup měl být dán, jsou zcela nepřipadné. Otázka samotné složitosti, resp. jednoduchosti věci, konstantní judikatura, jakož ani neochota správního orgánu se jí řídit není relevantní pro určování pořadí, v němž mají být věci vyřizovány. U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespádají pod přednostní věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., je prvořadé hledisko pořadí, v jakém věci k soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti, nikoli skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou, či věc, o které již bylo rozhodováno a správní orgán se rozhodnutím soudu neřídí. Samotný předmět řízení Nejvyšší správní soud nadto ve vztahu ke stěžovateli nevnímá jako pro něj zásadní a důležitý stran ochrany jeho veřejných subjektivních práv a možného dotčení na nich, resp. předmět řízení nedosahuje privilegované důležitosti, z hlediska postupu dle ust. § 56 s. ř. s.

S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud konstatuje, že vyhovění tomuto návrhu by ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele.

Nejvyšší správní soud dospěl v dané věci k závěru, že jakkoli lze označit lhůtu, v níž městský soud dosud nerozhodl, za blížící se lhůtě hraniční, přitom počet dosud nevyřízených věcí bez dalšího, nemůže *pro futuro* ospravedlňovat nečinnost soudu, neshledal Nejvyšší správní soud *re praesento* důvod pro postup dle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů návrh podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu